

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **L. T. H.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, č. j. OAM-655/ZA04-HA08-2014-2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 8. 2016, č. j. 60 Az 13/2016-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu:

Žalobkyně podala žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany dne 5. 12. 2014. V ní uvedla, že vlast opustila v roce 2008 kvůli zaměstnání, neboť v tu dobu měla uzavřenu pracovní smlouvu na Slovensku. Zde pobývala čtyři roky. V roce 2012 přicestovala do České republiky, ovšem bez platného víza. Při pohovoru uvedla na dotaz, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany, že chce zůstat se svým manželem a synem, manžel má obchod s potravinami, kde mu chce pomáhat. Kromě toho má v případě návratu do vlasti obavu kvůli tomu, že v roce 2013 na Facebooku kritizovala vietnamské ministerstvo zdravotnictví, její účet byl zablokován, a proto se ve Vietnamu bojí trestního stíhání. Svůj pobyt na území České republiky si pokoušela od roku 2012 legalizovat, avšak bezúspěšně. Pak jí krajané poradili, aby si požádala o azyl.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně podala svoji žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany jen z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, spojitost zablokování účtu na Facebooku s jejím ojedinělým publikovaným příspěvkem nebyla prokázána, sama žalobkyně se o důvody zablokování účtu nijak nezajímala a zřídila si vzápětí účet nový. Správní orgán se přitom ve svém rozhodnutí se situací uživatelů internetu ve Vietnamu velmi podrobně a precizně vypořádal, jeho rozhodnutí proto soud vyhodnotil jako zákonné.

Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítala, že žalovaný řádně nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatelka nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud se pak nedostatečně vypořádal s námitkou směřující proti neudělení azylu z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování ze strany vietnamských úřadů. Dle názoru stěžovatelky byly v jejím případě splněny i podmínky pro udělení doplňkové ochrany, případně humanitárního azylu.

Přijatelnost kasační stížnosti spatřovala stěžovatelka v tom, že se v jejím případě krajský soud odklonil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písmeno b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu, pokud jde o hrozbu stíhání internetových aktivistů v zemi původu. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni (nesprávně uvedeno v Ústí nad Labem) zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

V projednávané věci Nejvyšší správní soud žádnou otázku, k níž by považoval za potřebné vyjádřit se z důvodu sjednocování judikatury, nenalezl. Žalovaný v daném případě při zjišťování skutkového stavu postupoval standardně, logické jsou také jeho závěry, které ze svých zjištění učinil. Krajský soud se pak rovněž standardně vypořádal

pokračování

s uplatněnými námitkami. Tvrzený rozpor napadeného rozsudku s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze z uváděných judikátů dovodit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006 - 82 o tzv. přiměřené pravděpodobnosti, na to navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008 č. j. 5 Azs 66/2008 - 70 a náleží Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06), a to především proto, že na danou věc nedopadají. V projednávané věci se totiž nejedná o „*vychýlení důkazního břemene velmi výrazně v neprospěch stěžovatelky*“, jak tvrdí, ale s ohledem na výše uvedený skutkový příběh jde z její strany o marginální tvrzení o možném pronásledování, které nemá oporu ve skutkových zjištěních ani logickou návaznost na ostatní okolnosti případu, přičemž současně není zřejmé, jaké další skutečnosti by dle jejího názoru měly být v řízení prokazovány. K podmínkám pro udělení humanitárního azylu pak Nejvyšší správní soud judikoval již dostatečně, základy byly položeny v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, od něhož se žalovaný ani krajský soud nijak neodchýlili. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu